

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

7 października

№ 89.

Rok 1931.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

Poz.: 697—z dnia 24 sierpnia 1931 r. o podatku wojskowym 1459

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

- Poz.: 698**—Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 9 września 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu w sprawie gospodarki finansowej gmin wyznaniowych żydowskich 1462
- 699**—Sprawiedliwości z dnia 12 września 1931 r. w sprawie ustalenia liczby i siedzib sędziów śledczych w okręgach sądów apelacyjnych w Lublinie i Wilnie 1466
- 700**—Komunikacji z dnia 24 września 1931 r. w sprawie zmiany przepisów o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” 1466

697.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 sierpnia 1931 r.

o podatku wojskowym.

Na podstawie art. 90 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym w brzmieniu art. 1 p. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. o zmianie ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 645) oraz na podstawie art. 3 tegoż rozporządzenia — zarządza się co następuje:

§ 1. Podatek wojskowy opłacają:

- przeniesieni do rezerwy w myśl art. 60 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym;
- uznani przy poborze za zdolnych do służby wojskowej w pospolitem ruszeniu z bronią, lub bez broni (art. 38 C. D. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym);
- uznani przy poborze za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym);
- uznani w czasie odbywania czynnej służby wojskowej na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekar-

skiej komisji szpitalnej za zdolnych do służby wojskowej tylko w pospolitem ruszeniu (art. 38 C. D.), lub za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E.), jeżeli obniżenie ich zdolności fizycznej nie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową;

e) uznani w czasie odbywania czynnej służby wojskowej w drodze rewizji przez wojskowo-lekarskie komisje rewizyjne za zdolnych do służby wojskowej tylko w pospolitem ruszeniu (art. 38 C. D.), lub za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E.), jeżeli nie przesłużyli czynnie więcej, jak 5 miesięcy kalendarzowych, a obniżenie ich zdolności fizycznej nie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

§ 2. Z pośród osób, wymienionych w § 1, są zwolnieni od obowiązku opłacania podatku wojskowego:

a) utrzymywani kosztem samorządu gminnego lub dobroczynności publicznej;

b) uznani za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E.) i niezdolni zarazem ani do pracy fizycznej ani umysłowej, jeżeli nie osiągają dochodu, podlegającego państwowemu podatkowi dochodowemu.

Od obowiązku opłacania podatku wojskowego są zwolnieni również ci, którzy w czasie mobilizacji

wstąpili ochotniczo do wojska lub marynarki wojennej — jeżeli następnie zostaną uznani za zdolnych do służby w pospolitem ruszeniu (art. 38 C. D.), lub też za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E.), a to bez względu na czas przesłużony czynnie w wojsku.

§ 3. W poszczególnym roku podatkowym są zwolnieni od obowiązku opłacania podatku wojskowego:

a) ci z pośród uznanych przy poborze za zdolnych do służby wojskowej i przeniesionych w myśl art. 60 ust. 2 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym do rezerwy, którzy w myśl art. 81 wymienionej ustawy w danym roku podatkowym odbywali ćwiczenia wojskowe lub też służbę wojskową;

b) ci z pośród uznanych przy poborze za zdolnych do służby wojskowej w pospolitem ruszeniu z bronią lub bez broni (art. 38 C. D. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym), którzy w myśl art. 84 wymienionej ustawy w danym roku podatkowym odbywali służbę wojskową;

c) ci z pośród osób, wymienionych w § 1, którzy w myśl art. 46 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym powołani zostali do służby pomocniczej — jeżeli nie są już zwolnieni całkowicie od podatku w myśl § 2;

d) ci z pośród osób, wymienionych w § 1, którzy przed poborem ukończyli co najmniej 1 stopień przysposobienia wojskowego i po poborze w danym roku podatkowym co najmniej przez 6 miesięcy brali nadal czynny udział w pracy przysposobienia wojskowego.

Od obowiązku opłacania podatku wojskowego w danym roku podatkowym są zwolnieni również ci z pośród osób, wymienionych w § 1, którzy jako pracownicy bezrobotni są zarejestrowani w państwowych urzędach pośrednictwa pracy i którzy w tym okresie pozostawali bez pracy przynajmniej dwa miesiące, a pozatem nie osiągają dochodu, podlegającego państwowemu podatkowi dochodowemu.

§ 4. Podatek wojskowy pobiera się:

a) w postaci podatku zasadniczego,

b) w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego (ustawa o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu ogłoszonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 441).

Płatnicy podatku wojskowego (§ 1), którzy nie osiągają dochodów, podlegających podatkowi dochodowemu, opłacają jedynie zasadniczy podatek wojskowy według stawek, określonych w § 5 niniejszego rozporządzenia.

Natomiast płatnicy podatku wojskowego, którzy z uwagi na wysokość osiąganych dochodów podlegają obowiązkowi zapłaty państwowego podatku dochodowego, opłacają obok podatku zasadniczego podatek wojskowy w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego według stawek określonych w § 6 względnie 7 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Podatek wojskowy w postaci podatku zasadniczego (§ 4 lit. a) wynosi:

a) kwotę 10 zł. rocznie — dla osób, wskazanych w § 1 lit. a, oraz osób, uznanych za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym), bez względu na to, czy kategorię tę uzyskali przy poborze (§ 1 lit. c), czy też w czasie odbywania czynnej służby na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji szpitalnej (§ 1 lit. d), lub w drodze rewizji na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej (§ 1 lit. e);

b) kwotę 15 zł. rocznie — dla osób, uznanych za zdolnych do służby w pospolitem ruszeniu bez broni (art. 38 D. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym), bez względu na to, czy kategorię tę uzyskali przy poborze (§ 1 lit. b.), czy też w czasie odbywania czynnej służby na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji szpitalnej (§ 1 lit. d), lub w drodze rewizji na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej (§ 1 lit. e);

c) kwotę 20 zł. rocznie — dla osób, uznanych za zdolnych do służby w pospolitem ruszeniu z bronią (art. 38 C. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym) bez względu na to, czy kategorię tę uzyskali przy poborze (§ 1 lit. b.), czy też w czasie odbywania czynnej służby na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji szpitalnej (§ 1 lit. d), lub w drodze rewizji na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej (§ 1 lit. e).

§ 6. Podatek wojskowy w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego ze wszystkich źródeł z wyjątkiem uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, określa się według stawki, przypadającej od tego rodzaju dochodu na odpowiadający rok podatkowy i wynosi:

a) dla osób wskazanych w § 5 lit. a — 10% tej stawki;

b) dla osób wskazanych w § 5 lit. b — 15% tej stawki;

c) dla osób wskazanych w § 5 lit. c — 20% tej stawki.

§ 7. Osoby, od których państwowy podatek dochodowy pobiera się w drodze potrącenia z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, opłacają od tego podatku podatek wojskowy w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego według skali następującej:

Przy rocznym dochodzie z wynagrodzeń:

		całorocznego wynagrodzenia	
ponad	2.500 zł. do	3.000 zł. —	0,2%
"	3.000 " "	5.000 " —	0,3%
"	5.000 " "	8.000 " —	0,4%
"	8.000 " "	12.000 " —	0,6%
"	12.000 " "	20.000 " —	0,8%
"	20.000 " "	30.000 " —	1%
"	30.000 " "	50.000 " —	1,4%
"	50.000 " "	70.000 " —	1,5%
"	70.000 " "	100.000 " —	1,7%
"	100.000 "		2%

Za podstawę wymiaru dla wspomnianych osób przyjmuje się wysokość uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, otrzymanych w roku po-

przedzającym rok podatkowy — zarówno w pieniądzu, jak i w naturze.

Wartość dochodu tego rodzaju w naturze oblicza się według przeciętnych cen obiegowych z dnia 1 stycznia tego roku, z którego dochód służy za podstawę wymiaru.

§ 8. Obowiązek opłacania podatku wojskowego powstaje:

a) dla osób, wymienionych w § 1 lit. a, z dniem 1 stycznia tego roku kalendarzowego, który następuje bezpośrednio po przeniesieniu danej osoby do rezerwy w myśl art. 60 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym;

b) dla osób, wymienionych w § 1 lit. b — e, z dniem 1 stycznia tego roku kalendarzowego, który następuje bezpośrednio po wydaniu orzeczenia przez komisję poborową (§ 1 lit. b, c), względnie przez komisję szpitalną (§ 1 lit. d), lub rewizyjną (§ 1 lit. e).

Dla osób, które uchyliły się od obowiązku stawienia się do poboru we właściwym terminie, obowiązek opłacania podatku wojskowego powstaje z dniem 1 stycznia tego roku kalendarzowego, który następuje bezpośrednio po roku, w którym uchylający się od poboru ukończył lat 21.

§ 9. Obowiązek opłacania podatku wojskowego gaśnie:

a) z powodu śmierci, powołania, ochotniczego wstąpienia do wojska, lub marynarki wojennej w myśl art. 68 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, lub wstąpienia przed osiągnięciem wieku, określonego w niniejszym paragrafie lit. b, c, do zakonu i złożenia ślubów zakonnych;

b) z końcem tego roku kalendarzowego, w którym osoby, wymienione w § 1 lit. a, ukończą 40 lat życia;

c) z końcem tego roku kalendarzowego, w którym osoby, wymienione w § 1 lit. b — e, ukończą 50 lat życia.

§ 10. Ustalenie osób, obowiązanych do opłacania podatku wojskowego, należy: co do osób, wymienionych w § 1 lit. a, b, c, do powiatowych władz administracji ogólnej, co do osób zaś, wymienionych w § 1 lit. d, e, do właściwych powiatowych komend uzupełnień.

§ 11. Podatek wojskowy w postaci podatku zasadniczego, przypadający do zapłaty w myśl § 5, przekazuje się gminom miejskim i wiejskim.

§ 12. Władzami powołanymi do wymiaru i poboru zasadniczego podatku wojskowego są zarządy gmin miejskich względnie wiejskich, w których płatnik ma miejsce zamieszkania, albo w braku tegoż, miejsce pobytu w dniu 15 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy.

O ile płatnik na obszarze Rzeczypospolitej nie posiada ani miejsca zamieszkania, ani też miejsca pobytu, ma jednak na tym obszarze majątek, względnie źródła dochodu, wówczas do wymiaru i poboru zasadniczego podatku wojskowego powołane są gminy, w których okręgu położone są majątek, względ-

nie źródła dochodu płatnika. Jeżeli majątek względnie źródła dochodu położone są w okręgu kilku gmin, wówczas dla wymiaru i poboru zasadniczego podatku wojskowego właściwą jest ta gmina, w której okręgu znajduje się przeważna część majątku względnie źródła dochodu. Wątpliwości w tym względzie rozstrzyga Minister Spraw Wewnętrznych.

Władzami, powołanymi do wymiaru podatku wojskowego w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego, są urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych tego okręgu, w którym podatnikowi uskutecznia się wymiar państwowego podatku dochodowego, względnie, o ile chodzi o osoby, od których podatek pobiera się w drodze potrącenia z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę — urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych, w których okręgu potrącenie podatku ma miejsce.

W wypadku jednak, gdy osoba obowiązana do opłacania podatku wojskowego, osiąga równocześnie dochody, podlegające opodatkowaniu w myśl Działu I i II ustawy o państwowym podatku dochodowym, — w różnych urzędach skarbowych podatków i opłat skarbowych, wówczas władzą powołaną do wymiaru tejże osobie podatku wojskowego, w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego, jest urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych, właściwy do wymiaru podatku dochodowego od dochodów, podlegających opodatkowaniu na zasadach Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym.

§ 13. Dla celu wymiaru podatku wojskowego władze, wymienione w § 10 przesyłają corocznie, najdalej do dnia 1 kwietnia roku podatkowego, urzędowi skarbowemu podatków i opłat skarbowych, w którego okręgu płatnicy podatku wojskowego mają miejsce zamieszkania, względnie pobytu, w dwóch egzemplarzach wykazy osób, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, których stosunek do służby wojskowej został ustalony w ciągu całego roku, poprzedzającego rok podatkowy. Wykazy te mają być sporządzone przez powiatowe władze administracji ogólnej na podstawie list poborowych, co do osób wymienionych w § 1 pkt. a), b) i c) niniejszego rozporządzenia, co do osób zaś wymienionych w § 1 pkt. d) i e) rozporządzenia — przez powiatowych komendantów uzupełnień na podstawie głównych ksiąg ewidencyjnych (aneksów).

Wykazy mają zawierać: imię, nazwisko, rok urodzenia, zawód i dokładny adres płatnika, numer listy poborowej, względnie liczbę głównej księgi ewidencyjnej (aneksu) i podstawę prawną, na mocy której dana osoba jest obowiązana do opłacania podatku wojskowego (oznaczenie odpowiedniego paragrafu i punktu niniejszego rozporządzenia).

W stosunku do poborowych, zamieszkałych w obrębie powiatów, które posiadają kilka urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych, wspomniane wykazy przesyłać należy właściwej izbie skarbowej, która dokona podziału wykazów pomiędzy właściwe urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych.

Wszelkie zmiany i uzupełnienia zaszłe po wysłaniu wykazu (np. wskutek orzeczeń komisji rozpoznawczej, orzeczeń wojskowo-lekarskich komisji szpitalnych, orzeczeń wojskowo-lekarskich komisji

rewizyjnych i t. p.) należy niezwłocznie komunikować tej władzy skarbowej, której wykaz został wysłany.

§ 14. Jeden egzemplarz wykazów, otrzymanych w myśl § 13 — urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych zatrzymują i na ich podstawie skuteczniają wymiar podatku wojskowego w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego.

Drugie egzemplarze otrzymanych wykazów — urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych przesyłają gminom miejskim i wiejskim, celem skutecznienia wymiaru zasadniczego podatku wojskowego.

Nakazy płatnicze na podatek wojskowy winny być rozesłane do dnia 15 października, przy czym podatek płatny jest do dnia 1 listopada każdego roku podatkowego. Dla tych zaś płatników, którym nakazy płatnicze doręczono po 15 października, termin płatności podatku wojskowego przypada w ciągu dni 30 po doręczeniu nakazu płatniczego.

§ 15. Zaległy podatek wojskowy podlega egzekucyjnemu ściągnięciu wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi, w sposób, przepisany dla podatków bezpośrednich.

Do ściągania zasadniczego podatku wojskowego powołane są gminy miejskie i wiejskie, natomiast do ściągania podatku wojskowego w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego — władze skarbowe.

§ 16. Do odwołań od wymiaru zasadniczego podatku wojskowego mają zastosowanie postanowienia art. 48 i 50 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych z tem, że uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych, wynikające w art. 48 ustęp 4, lit. b) powyższej ustawy, przekazuje się wojewodom, przy współudziale z głosem stanowczym wydziałów wojewódzkich.

Odwołania od wymiaru podatku wojskowego w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego mogą być przez płatników wnoszone do właściwej izby skarbowej za pośrednictwem urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych, który dokonał wymiaru w ciągu dni 30 od daty doręczenia nakazu płatniczego.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku wojskowego.

§ 17. Władze wymiarowe I instancji rozpatrują odwołania, w razie potrzeby sprawdzają konkretne zarzuty, przedstawione dowody i przeprowadzają uzupełniające dochodzenia, jak również usuwają wadliwości postępowania wymiarowego.

Gdy w odwołaniu zarzucono brak obowiązku podatkowego, wówczas stwierdzenie istnienia tego obowiązku przez władzę wymiarową I instancji winno nastąpić w porozumieniu z właściwą powiatową władzą administracji ogólnej, względnie z właściwym powiatowym komendantem uzupełnień, zależnie od tego, która z tych władz wykazała płatnika jako obowiązanego do opłacania podatku wojskowego.

Tak uzupełnione odwołanie z aktami wymiarowymi i wyjaśnieniami przedkłada się władze wymiarowej I instancji właściwym instancjom odwoławczym do decyzji.

Decyzja instancji odwoławczej jest ostateczna.

§ 18. Instancja odwoławcza może wydać orzeczenie również i na spóźnione odwołania, jeżeli przekroczenie terminu nastąpiło z ważnych powodów przez płatnika uzasadnionych.

Przeciw odmownemu załatwieniu z powodu przekroczenia terminu niema dalszego odwołania.

§ 19. Podwyższenie, zníženie lub uchylenie państwowego podatku dochodowego na skutek odwołania pociąga za sobą odpowiednie podwyższenie, zníženie względnie uchylenie z urzędu podatku wojskowego, pobieranego w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego.

§ 20. W stosunku do podatku wojskowego, pobieranego w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego, — Ministrowi Skarbu służy prawo darowania skutków prawnych, wynikających z przekroczenia terminów, zakreślonych w niniejszym rozporządzeniu, tudzież prawo rozkładania na raty i odroczenia płatności podatku oraz umarzania niepobranego, względnie niedobranego podatku, przypadającego do zapłaty w latach, poprzedzających rok podatkowy.

Takie same uprawnienia w stosunku do zasadniczego podatku wojskowego przysługują gminom miejskim i wiejskim, uprawnionym do poboru tego podatku.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z tem, że przepisy § 11 do 20 obowiązują od dnia 1 stycznia 1930 r.

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

698.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO

z dnia 9 września 1931 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu w sprawie gospodarki finansowej gmin wyznaniowych żydowskich.

Na podstawie art. 48 i 53 przepisów o organizacji gmin wyznaniowych żydowskich na obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego, ogłoszonych w załączniku do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 października 1927 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 52, poz. 500) oraz art. 118 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza się co następuje:

I. Uchwalanie i zatwierdzanie budżetów.

§ 1. Uchwalony przez właściwe organa gminy wyznaniowej żydowskiej projekt budżetu wymaga zatwierdzenia przez władzę nadzorczą.